

Uit het dagboek van een alleenstaande, anno 2020

Het jaar begint zo mooi: jaarlijks thuiskomen bij Katrien in het zomerse Australië, wandelen langs en zwemmen in het kristalheldere water van de Indische oceaan, vrienden bezoeken, uit eten gaan...

Toch enkele wolken aan de heldere hemel: al wie terugkeert uit China moet veertien dagen in quarantaine op het afgelegen Christmas Island. Een reusachtig cruiseschip ligt voor anker in een Japanse haven, niemand mag aan land want enkele passagiers zijn besmet met een gevaarlijk virus.

Terug naar huis, de lente tegemoet: een 20 uur durende non stop vlucht Perth-Londen, gemiste verbinding en rondswalen in de luchthaven, eens in Zaventem geen trein naar Leuven want 'treinincident' in Kortenberg. Een fantastische buurman pikt me op, we komen in een hagelstorm en file terecht, en dan eindelijk thuis. Het huis is voorverwarmd, warm water voor een deugddoend bad, wat fruit, kaas, brood... alles komt goed.

Het wordt een aangename avond in De Wingerd, vrijwilligers worden in de watten gelegd, lekker eten, gezellig bijpraten. Toch is het anders: we groeten mekaar met een vuist, een elleboog of een voet, geen knuffel, geen kus.

We hebben tickets voor de uitvoering van de 9de symfonie van Beethoven in het Lemmensinstituut. Ondertussen vaardigt de regering restricties uit: maximum 1000 personen mogen samenkomen, zoon Bart ziet als arts de situatie somber in, we mijden de concertzaal en missen zo een mooie muzikale avond.

En dan, volledige lockdown: blijf in uw kot, alleen buiten komen om voedsel te halen en wat frisse lucht happen dicht bij huis. 54 jaar woon ik op die korte maar behoorlijk steile berg, nooit heb ik zo'n bijna onafgebroken sliert wandelaars gezien als die eerste weken. Het is mooi lenteweer, eenmaal boven ligt een pad dat leidt naar open veld, koeien, vergezicht.

Die vertrouwde wandeling lijkt me plots zo druk, gevaarlijk voor besmetting. Dan maar liever rondjes malen in eigen tuin, bukken om te wieden, reiken om te snoeien, vooral veel luieren en boeken lezen. Gelukkig ligt er een hele stapel, kerstmis 2019 is nog maar pas voorbij.

De politie belt me op: wat heb ik nu misdaan? Neen, ze willen weten of ik soms hulp nodig heb, mezelf kan behelpen. Ik bedank hen en leg uit dat de kinderen al het nodige doen. Het geeft me een zeer goed gevoel, het doet deugd.

De kinderen willen dat ik gehoorzaam en thuis blijf, eten en andere benodigdheden worden door zoon Piet aan huis gebracht, op afstand en met mondmasker. En toch voel ik me bevoorrecht: een ruim huis, een grote tuin, geen kinderen die van thuis uit digitaal school lopen, niet meer moeten werken...

Heelwat later een telefoon: Bart stelt voor om met Pinksteren tot bij hen te komen, het lijkt veilig en Moederdag komt eraan. Een vertrouwd weerzien, wat een verademing.

Mia laat ons weten dat een plantje klaar ligt voor de vrijwilligers. We kunnen zelfs een stoffen mondmasker uitkiezen. Dit kleine plantje vol botten heb ik een hele zomer lang gekoesterd. Normaal breng ik jaarlijks voor een viertal woningen wat lentekleur op het balkon. Sommige bewoners kijken er steeds naar uit. Nu kan het niet. Bevreemdend.

Eindelijk mogen we ook naar zee. Waar je ook gaat of staat, mondmaskers op. Alleen aan de vloedlijn mag je vrijelijk ademen. Daar heb ik ettelijke uren van genoten. En ook op de fiets langs rustige baantjes op het vlakke land 'bachten de kupe'.

Opbeurend nieuws uit De Wingerd: ik kan opnieuw enkele bewoners begeleiden naar een miniconcert, corona-proof. Slechts enkele bubbels zijn aanwezig in de grote ruimte en zo ver mogelijk uit mekaar. De bewoners genieten, neuriën mee, vinden het fantastisch. En wij genieten mee.

Maar dan komt die tweede lockdown, ietsje minder streng dan de eerste. Ik rij nu zelf naar supermarkt en wekelijkse markt, vroeg in de ochtend. Verder blijf ik thuis. Geen zondagse uitstappen meer naar de kinderen. Wel veel telefoontjes, al of niet met video. Ik word er soms weemoedig van...

Een troostbericht uit De Wingerd: je kan bewoners naar de kersttent brengen. Na de vele regen schijnt plots de zon, samen wandelen we rustig naar het groot terras, ontsmetten de handen, genieten van een vers gebakken wafel, warme chocolademelk en pittig appelsap en zingen begeleid door een mannenkwartet oude Vlaamse liedjes. Het leven is toch mooi.

Met wat gekronkel, als enig knuffelcontact, en binnen de opgelegde regels, vier ik kerstavond samen met het gezin van Bart: eerst een stevige wandeling, dan een heerlijk kerstmaal, en een lang uitgesponnen muzikale avond vol zang, saxofoon en pianospel. Het leven kan ook heerlijk zijn.

Gelukkig Nieuwjaar!

Monika